

Μακεδονικά

Τόμ. 7 (1967)

Εις μνήμην Αλέξανδρου Λέτσα

Πολύγυρος (III)

Α. Γ. Τσοπανάκης

doi: [10.12681/makedonika.972](https://doi.org/10.12681/makedonika.972)

Copyright © 2015, Α. Γ. Τσοπανάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσοπανάκης Α. Γ. (1967). Πολύγυρος (III). *Μακεδονικά*, 7, 77–80. <https://doi.org/10.12681/makedonika.972>

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ (III)

Στόν 6. τόμο τῶν «*Μακεδονικῶν*» (1964, σ. 196-210) καί ὁ κ. Χ. Π. Συμεωνίδης ἀσχολεῖται μέ τήν παραγωγή τοῦ τοπωνυμίου *Πολύγυρος*, μέ τήν ὁποία εἶχα ἀσχοληθῆ γιά πρώτην φορά στό 1953 (*Προσφορά εἰς Στίλπωνα Κυριακίδην*, Ἑλληνικά, Παράρτ. ἀρ. 4 σ. 685-691). Πρόθεσή του εἶναι νά δώσῃ μιάν καλύτερη ἐτυμολογία. Πολλά πράγματα ἐπαναλαμβάνονται πολλές φορές, γιὰτί ὁ κ. Σ.—καί δέν εἶναι ὁ πρῶτος οὔτε ὁ μόνος πού ἀκολουθεῖ αὐτήν τήν μέθοδο—θέλει νά δώσῃ τήν ἐντύπωση ὅτι ἡ ἐξέταση τοῦ τοπωνυμίου καί ἡ συγκέντρωση ὄλου τοῦ ὕλικου γίνονται ἀπό τόν ἴδιο. Θαρρεῖς καί φοβοῦνται οἱ νέοι μας μήπως δέν θεωρηθοῦν πολὺ πρωτότυποι, ἂν ποῦν ὅτι «μέ τό τάδε θέμα ἀσχολήθηκαν οἱ τάδε καί εἶπαν τά ἐξῆς πράγματα, πού δέν μοῦ φαίνονται σωστά. Ἐγώ θά προσθέσω τά ἐξῆς καινούργια, ἀπό τά ὁποῖα θά φανῆ ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι καλύτερη».

Πολλά πράγματα λοιπόν ἐπαναλαμβάνονται πολλές φορές, γιὰτί ὕστερ¹ ἀπό τό πρῶτο ἐκεῖνο μελέτημά μου ἔγραψε κι ὁ καθηγ. Δ. Γεωργακάς εἰδικό ἄρθρο στόν τόμο τοῦ 1955 τῶν *Beiträge zur Namensforschung*, σ. 275-286, καί ἀκολούθησε ἀπάντησή μου στόν 4. τόμο τῶν «*Μακεδονικῶν*» (1955, σ. 60, 374-382). Γι' αὐτό κρίνω ἄσκοπο νά ξαναπῶ τά ἴδια, ἐκτός ἀπό τό ὅτι τό πρῶτο μελέτημά μου τοῦ 1953 προσπαθοῦσε νά ἀφήσῃ κατά μέρος τίς ἐρασιτεχνικές ἀπόπειρες ἐτυμολογίας πού εἶχαν ἐπιχειρηθῆ ἀπό παλιότερους χωρογράφους καί ταξιδιωτές, καί νά ἀξιοποιήσῃ τήν πληροφορία πού ἔβγαινε ἀπό τήν παρουσία τοῦ τοπωνυμίου σέ χρυσόβουλλο τοῦ Νικηφόρου Βοτανειάτη, τοῦ τέλους τοῦ 11. αἰ. (1079), μέ μιάν τολμηρῆ σύνδεση μέ τό ἀρχαῖο ὄνομα *Πολύαρος Θρασυλάου* (ἢ Θρασύλλου), πού βρέθηκε σέ ἐπιγραφή τοῦ 1. ἢ 2. αἰ. μ.Χ. ἐκεῖ κοντά.

Ἄς κ. Γεωργακάς εἶχε βρῆ ἓνα καινούργιο τοπωνύμιο μέ τόν τύπο ἡ *Πολυγύρα* (χωριό κοντά στήν Θήβα καί περιοχή κοντά στό μοναστήρι τῆς Σκριπούς), τό ὁποῖο δείχνει μεγάλην φωνητική συγγένεια μέ τόν *Πολύγυρο*, δέν ἀποκλείεται ὁμως νά ἔχῃ διαφορετικήν παραγωγή ἀπ' αὐτόν (ἴσως *Παλαιογύριον*, βλ. «*Μακεδονικά*», 4, σ. 382)¹.

¹ Ὁ κ. Συμεωνίδης, ἑ.ἀ. σ. 201 λέει τά ἐξῆς: «ὅτι τά τοπωνύμια *Πολυγύρα* (ἢ) *σχετίζονται* ἐτυμολογικά μέ τόν *Πολύγυρο* τῆς Χαλκιδικῆς εἶναι προφανές».

Ἡ ὀκ. Συμεωνίδης τώρα δοκιμάζει πρώτα (ἐ.ἀ. σ. 202) μιὰν παραγωγὴ ἀπὸ τὸ ἐπίθετο *πολύροσ*: πολυάουρος, πλούσιος, πού μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιο. Ἡ λ. ὁμῶς αὐτῆ, εἴτε παράγεται ἀπὸ τὸ *ἔρα* (βλ. Liddell-Jones, *Gr. Lex.* ἐ.λ.) εἴτε ἀπὸ τὸ *ἀρό-ω*, *ἄρουρα*, μοιάζει ποιητικῆ, ὅπως ἔχει ἡδη ὑποθέσει ὁ Lobeck (*Pathol.* σ. 257, σημ. 11), καὶ δὲν εἶναι καθόλου πιθανὸ ὅτι—μ' αὐτὸν τουλάχιστο τὸν τύπο—θὰ ἦταν ζωντανὴ στὴν γλώσσα καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει τὴν βάση τοῦ τοπωνυμίου. Δοκιμάζει ἀκόμα στὴν συνέχεια ὁ κ. Σ. (σ. 203-204) νὰ ἀξιοποιήσῃ ἓνα ἀμφίβολο χωρίο τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου (*De adm. imp.*, Bonnæ 79, 15) «καὶ ἀπέρχονται εἰς τὰ πολύδια ἃ λέγεται Γύρα, ἡγουν εἰς τὰς σκλαβηνίας τῶν...», καὶ καταλήγει στὴν ἀπόρριψή του καὶ στὴν υἰοθέτησιν (σ. 404) τῆς νέας γραφῆς τοῦ ἴδιου χωρίου: «καὶ ἀπέρχονται εἰς τὰ πολύδια, ὃ λέγεται γύρα» (= τὸ ταξίδι, πού κάμνει ὁ τοπικὸς ἄρχοντας γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸν φόρο ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του).

Καταλήγει τέλος στὴν τρίτη πιὸ ἀξιοπρόσεκτη πρότασιν (σ.404) ὅτι «στὸν Πολύγυρο ἔχομε ἓνα σύνθετο ὄνομα μὲ β' συνθετικὸ τὴ λ. *γύρος* στὴν σημασία «περιλάκκωμα τῆς ἐλιάς» καὶ «μεταφορικὰ ἡ ἴδια ἡ ἐλιά, τὸ λιόδεντρο». Γιὰ τὴν βασικὴν σημασίαν τῆς ἀρχαίας λέξεως *γῦρος* ὁ κ. Σ. παραθέτει πολλὰς μαρτυρίας ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Θεόφραστο, γιὰ τὴν μεταφορικὴν ὁμῶς σημασίαν πού τοῦ εἶναι ἀπαραίτητη («καὶ μεταφορικὰ ἡ ἴδια ἡ ἐλιά, τὸ λιόδεντρο»), δὲν ὑπάρχουν μαρτυρίες οὔτε ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ οὔτε ἀπὸ τὴν μεταγενέστερη καὶ νεότερη. Ὁ κ. Σ. (ἐ.ἀ. 204) σημειώνει ἀπὸ τὸ Ἄρχεῖο τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ γιὰ τὴν λ. *γύρος* τὴν σημασίαν «περιλάκκωμα τῆς ἀμπέλου ἢ τῶν δένδρων», ὅπου εἶναι φανερό ὅτι ὁποιοδῆποτε δένδρου ἢ ὁποιασδῆποτε καλλιεργημένης ρίζας ὁ καλλιεργητικὸς λάκκος λέγεται «γύρος». Μὲ ἄλλα λόγια καὶ σήμερα ἡ λ. *γύρος* εἶναι οὐσιαστικὸν προσηγορικὸν μὲ γενικὴ καὶ ὄχι ἐιδικὴν σημασίαν.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ κ. Σ. πραγματοποιεῖ τὸ λογικὸν πῆδημα, νὰ νομίζῃ ὅτι ἡ λ. *γύρος* σημαίνει «λιόδεντρο», παρερμηνεύοντας ὀρισμένες ἐπιγραφικὰς πληροφορίας, τίς ὁποῖες παραθέτει : «σὲ καταστατικὰ κτημάτων...τοῦ 3/4. αἰ. μ.Χ. συναντοῦμε τὴ λ. *γῦροι* μὲ τὴν σημασίαν 'λιόδεντρα'... σὲ ἐπιγραφὰς τῆς κατηγορίας αὐτῆς πού προέρχονται ἀπὸ τὴν Λέσβο, τὴν Θήρα, καὶ τὰ Μύλασα ἀναφέρεται ἐπανελημμένως ὁ πληθ. *γῦροι*=λιόδεντρα...» (σ. 205), χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο προβάλλει μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν του παρὰ πού ἐρμηνεύει σωστὰ τὴν λέξιν. Γιατὶ σὲ ὅλας τίς ἐπιγραφὰς πού παραθέτει, ὑπάρχει πάντα ἡ ὑπόταξις τῆς γεν. ἐλ(αιῶν) κοντὰ στὸ *γῦ(ροι)*=ἐλαιῶν *γῦροι*, καὶ πούθενά ἡ λ. *γῦροι* μοναχῆ τῆς, γιὰ νὰ δηλώσῃ τίς τόσας ρίζες ἐλιές. Εἶναι λοιπὸν ὀλοφάνερο ὅτι κι ἐδῶ, ὅπου ὁ κ. Σ. νομίζει ὅτι ἔχει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἄποψός του, ἡ λ. *γῦρος* σημαίνει «γύρος, κύκλος, περιλάκκωμα» κι ὄχι «ἐλιά».

Γιατί ονομάζονται *έλαιων γῦροι* κι ὄχι ἀπλῶς *ἐλαΐαι*, δὲν εἶναι ἴσως πολὺ εὐκόλο νὰ ποῦμε, ἴσως ὁμως αὐτὸ ἔχει σχέσηη μὲ τὴν πρόθεση νὰ δηλωθοῦν τὰ λιόδεντρα ποὺ ἔχουν καλλιεργηθῆ (μὲ ξελάκκισμα, περιτοίχισμα, ἢ ἀνατοίχωμα στὶς κατηφοριές, ὅπως γίνεται καὶ σήμερα στὰ νησιά καὶ ἰδιαίτερα στὴν Αἴγινα γιὰ τὶς φιστικιές), γιὰ νὰ ξεχωριστοῦν ἀπὸ τὰ ἀμπόλιαστα κι ἀκαλλιέργητα δέντρα, ποὺ εἶναι πολλὰ καὶ αὐτόφωα σὲ πολλὰς περιοχὰς τῆς Ἑλλάδας.

Ὅπωςδὴποτε, πουθενὰ οὔτε στὶς δημοσιευμένες ἐπιγραφὰς οὔτε καὶ στὴν σημερινὴ νεοελληνικὴ χρῆση ἢ λ. *γῦρος* δὲν πῆρε τὴν σημασίαν «δέντρο», ὁποιοδὴποτε δέντρο, καὶ φυσικὰ οὔτε τὴν σημασίαν «ἐλιά». Κι αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ λάθος τοῦ κ. Συμεωνίδη. Ἐπομένως καὶ τὸ συμπέρασμά του (σ. 207): «γιὰ μᾶς πάντως εἶναι ἀρκετὴ ἡ μαρτυρία *γῦρος* = λιόδεντρο, ὥστε νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸν *Πολύγυρο*, ποὺ πρωτοεμφανίζεται τὸν 11. αἰ. ὡς *Πολύγυρος*, καὶ ὅπου σήμερα εὐδοκιμεῖ ἡ ἐλιά, ὡς τόπο ποὺ ἔχει πολλοὺς γῦρους», στηρίζεται σὲ λήψη τοῦ ζητούμενου καὶ γ' αὐτὸ μένει μετέωρο.

Τὸ δεύτερο λάθος του εἶναι ὅτι νομίζει ὅτι ὁ *Πολύγυρος* εἶναι τόπος ὅπου «ὡς σήμερα εὐδοκιμεῖ ἡ ἐλιά», ἐνῶ θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι στὸν σημερινὸ Πολύγυρο καὶ τὴν ἄμεση περιοχὴ του ἡ ἐλιά δὲν εὐδοκιμεῖ, γιὰτὶ ὁ Πολύγυρος βρίσκεται σὲ ἀρκετὸ ὑψόμετρο (525 μ.) στοὺς νοτιανατολικοὺς πρόποδες τοῦ Χολομώντα, κι ἡ ζώνη τῆς ἐλιάς ἀρχίζει λίγα χιλιόμετρα χαμηλότερα, πρὸς τὴν θάλασσα.

Ἄκόμα πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ κ. Σ. στὴν προσπάθειά του νὰ ἐνισχύσῃ τὸ συμπέρασμα *γῦρος* = ἐλιά, ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά μὲν καταφεύγει (σ. 207) σὲ τοπωνύμια ἀβέβαιης ἐτυμολογίας καὶ σημασίας, ὅπως εἶναι τὰ καρπαθιακὰ (*Γ*)*υράφια* καὶ (*Γ*)*εραφῶνας*, τὰ ὁποῖα *θεωρεῖ βέβαιο* ὅτι παράγονται ἀπὸ τὸ *γῦρος*, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη χρησιμοποιοῖ (σ. 208) ἀπροσδόκητα τὴν λ. *λιογύρι* (Νάξος), γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι «στὴ λ. γῦρος ἑλιόδεντρο» ἀναγνωρίζουμε στὸ β' συνθετικὸ τοῦ νεοελλην. *λιογύρι* (Νάξος) «τόπος περιέχων ἐλαΐας, μικρὸς ἐλαιών», ἐνῶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σύνθετη λέξις καὶ ἡ σημασία της ἔπρεπε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀναποδίση καὶ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὶς ἀπόψεις του, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἐδῶ εἶναι ὀλοφάνερη ἡ ἀρχαία σύνθεσις *ἐλαιογύριον*, ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ὑποτακτικὴ σύνθεσις *ἐλαιων γῦροι*, ποὺ ὁ κ. Σ. βρῆκε στὶς ἐπιγραφὰς. Κάνει ἐντύπωση μάλιστα πῶς ὁ κ. Σ., ποὺ δείχνεται τόσο προσεκτικὸς, δὲν διερωτήθηκε τί σημαίνει τὸ α' συνθετικὸ τῆς λ. *λιογύρι*, κι ἔφτασε νὰ βλέπῃ μόνον τὸ *γῦρος* = λιόδεντρο.

Γιὰ νὰ λείψῃ κάθε ἀμφιβολία ὅτι τὸ β' συνθετικὸ *γῦρος* δὲν πῆρε τὴν σημασίαν «ἐλιά», θὰ προσθέσω ὅτι στὰ συκοπαραγωγικὰ χωριά τῆς Ρόδου (Θολός, Σορωνή, Φάνες) ὑπάρχει σύνθετη λέξις παράλληλη μὲ τὴν ναξιακὴ, τὸ *συκο(γ)ύρι* - τὰ *συκο(γ)ύρια*, μὲ τὴν σημασίαν «χωράφι - χωράφια μὲ συκιές», ὅπως ἀκριβῶς καὶ στὴν Νάξο *λιογύρι* = χωράφι μὲ ἐλιές. Εἴχαμε ἐπο-

μένως στο παρελθόν όχι μονάχα *έλαιων γύρους* αλλά και *συκεῶν γύρους*, κι αὐτοὶ οἱ *έλαιων γύροι* καὶ *συκεῶν γύροι* ἐξελίχθηκαν σημασιολογικά, πιθανῶς ἀπὸ τὸν πληθυντικὸ, στὸ νὰ σημαίνουν τὰ χωράφια μέσα στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἑλιές καὶ συκίες, ὅπως δείχνει ἡ ναξιακὴ καὶ ροδιακὴ χρῆση, καὶ ὄχι γιὰ τὸ *γύρος* ἐσήμαινε ποτέ: ἐλιά ἢ συκιά ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο¹.

Στὴν σ. 209 ὁ κ. Σ. παραθέτει ἕναν κατάλογο νεοελληνικῶν τοπωνυμίων μὲ πρῶτο συνθετικὸ τὸ *πολυ-*, χωρὶς νὰ ξεχωρίζη πόσα ἀπ' αὐτὰ εἶναι παραδοσιακά, προέρχονται δηλαδὴ ἀπὸ τὴν παλιότερη ἢ παλιά ἐποχὴ καὶ εἶναι ἢ δὲν εἶναι μαρτυρημένα, πόσα ἀποτελοῦν λόγιες ἢ ἀμαθικὲς μετονομασίες, ποὺ ὀφείλονται στὸν ζῆλο τῶν ἐπιτροπῶν μετονομασιῶν, καὶ πόσα τέλος—ποὺ εἶναι ἴσως τὰ περισσότερα—ἔχουν ἢ εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχουν ἀ' συνθετικὸ τὸ ἐπίθετο *παλαιός*, ὅπως εἶχα ἤδη ἐπισημάνει στὴν ἀπάντησή στὸν κ. Γεωργακά (*Μακεδονικά* 4, 382). Ἀπὸ τὰ εἰκοσιεπτὰ τοπωνύμια ποὺ παραθέτει, τουλάχιστο τὰ *Πολύκηπος*, *Πολύβρυσο*, *Πολυγέφυρο*, *Πολυδέντρι* - *Πολύδεντρο*, *Πολύκαστρο*, *Πολύμωλος*, θὰ πρέπη νὰ προέρχονται ἀπὸ *Παλαίκηπος*, *Παλαίβρυσο*, *Παλαιγέφυρο*, *Παλαίκαστρο* κ.λ.π., καὶ πέρασαν στὸν τύπο *πολυ-* ἀπὸ παρετυμολογία.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ἀπὸ τὴν μιά, ὅτι ἡ ἐτυμολογία τοῦ *Πολυγύρου* δὲν προωθήθηκε καθόλου καὶ ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ κ. Συμεωνίδη καὶ ὅτι ὁ ἀρχαῖος *Πολύαρος* ἀντέχει ἀκόμα καὶ «διατηρεῖ ἀκόμα τὰ δικαιώματά του, ἂν ὄχι στὰ τσιφλίκια του, τουλάχιστο στὴν ὀνοματοθεσίᾳ τους», ὅπως κατέληγα στὴν ἀπάντησή πρὸς τὸν κ. Γεωργακά (σ. 382)· ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅτι ὁ κ. Συμεωνίδης, ἕνας ἐπιμελὴς καὶ φιλότιμος νέος ἐρευνητὴς, πρέπει νὰ ὑποτάξῃ τὸν ζῆλο του σὲ αὐστηρὴ ἐπιστημονικὴ μέθοδο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ σωστά αὐτὰ ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ.

Α. Γ. ΤΣΟΠΑΝΑΚΗΣ

¹ Εἶναι περίεργο ὅτι στὴν Ρόδο τὰ χωράφια μὲ ἑλιές λέγονται συνήθως *λιοχώρια*· (δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ὑπάρχει κι ἡ λ. *λιογύρι*· δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποκλείσω).